

Ze zet haar hart en haar dromen op het spel...

Evie Dunmore

DE NOBELE VALSSPELER

1

Applecross, Schotland, juli 1882

In een wereld die wordt geregeerd door luidruchtige mensen is stilte een schaars goed. Catriona was bereid ervoor te betalen en ze wist precies hoe ze een momentje voor zichzelf kon verwerven. Het enige wat ze niet kon bewerkstelligen was die rust in haar hart bewaren voor later gebruik. Jammer, want vanavond om zeven uur zou er een vreemdeling haar huis binnendringen.

Voorlopig had ze haar toevlucht gezocht in het koele water van Loch Shieldaig. Het loch dat bij haar ouderlijk huis gelegen was, vulde haar oren met de zware stilte van een grafombe. Ze dreef op haar rug, haar armen uitgespreid alsof ze de uitgestrekte blauwe hemel boven haar probeerde te omarmen, terwijl haar blote witte lichaam scherp afstak tegen de zwarte diepte. Af en toe klotste er een golfje over haar gezicht, waardoor er een brakke smaak in haar keel achterbleef. Als ze had geweten dat haar vader een gast zou uitnodigen op hun familiebezit, zou ze er wel twee keer over hebben nagedacht of ze deze zomer naar Applecross zou komen. Een afgelegen kasteel zou vrij moeten zijn van de afleidingen die in Oxford op de loer lagen: sociale vrienden, het vrouwenrechtengedoe en de aanhoudende onhandigheid van een onbeantwoorde liefde. Waar zou ze in alle rust aan een boek kunnen werken behalve hier?

De aanwezigheid van de bezoeker zou haar een vreemd gevoel geven in hun eigen eetzaal. Ze zou natuurlijk haar plicht doen en de hartelijke gastvrouw spelen. Met haar vijfentwintig jaar kende ze de regels op haar duimpje: hou zijn blik vast, glimlach lieflijk en zet jezelf op de laatste plaats. Stel luchthartige vragen over zijn reizen en plannen voor onderzoeken, discreet zijn bord en wijnglas in de gaten houdend voor het geval de bedienden niet op tijd op zijn behoeften inspeelden. Zij had wel oog voor detail. Gelukkig hadden de meeste mensen dat niet. Weinigen zagen ooit welke gevoelens ze

verborgen hield achter haar masker. Ook de bezoeker zou er niets van merken dat ze wenste dat hij alweer weg was.

De wind wakkerde wat aan en zorgde ervoor dat er rimpelingen op het loch verschenen. De kou drong haar botten binnen en spoorde haar aan terug te keren. Ze zwom met geoefende rugslag, volkomen ontspannen omdat haar lichaam de route naar de oostelijke oever routinematig kende. Niemand bezocht ooit het kleine strand in de vorm van een halvemaan aan de kust, waar ze haar kleren had achtergelaten. De plek werd afgeschermd door een zeldzaam stukje bos en alleen de schapen en de oude jachtopziener Collins kenden het pad, en die vormden geen bedreiging voor de dochter van Alastair Campbell, graaf van Wester Ross.

Ze kreeg kippenvel op haar natte huid toen ze uit het water oprees. Ze liep snel naar de bosrand. Haar kleren lagen nog steeds op het rotsblok, op hun plaats gehouden door een dik boekdeel van Vergilius' *Aeneis*. Met klamme vingers pakte ze het boek en haar bril op. Toen merkte ze het op: de aanwezigheid rechts van haar. Ze verstijfde.

Een man.

Een man blokkeerde de toegang tot het bospad. Haar maag veranderde in een klomp ijs.

Ze hield de Vergilius voor haar vrouwelijkheid, haar bril viel kletterend op de grond. Hij stond vijf meter verderop. En keek naar haar. Haar hart klopte als een bezetene. Hij had haar al gezien... Hij had alles gezien. Ze draaide zich volledig naar hem toe in een stroperig trage beweging, als in een nare droom. Zijn contouren waren vaag, maar overtuigend genoeg: nog jong, sterke gelaats-trekken, slanke, maar brede schouders in een getailleerde jas. Uit alles bleek dat hij een sterke man was. Dat was niet goed. En hij staaarde nog steeds naar haar. Met een uitdrukking van eeuwenoud ontzag. Alsof hij onverwachts door de deuren van een kathedraal naar binnen was gestruikeld en zich overvallen voelde door de duizelingwekkende hoogten en de stoffige geur van het eeuwige. Het zou haar enige rust moeten hebben gegeven, ware het niet dat er een verrekijker voor zijn borst hing. Het was alsof er iets voor haar ogen flitste.

‘Wat denkt u wel dat u aan het doen bent?’ snauwde ze, de woorden kil en kort.

De man kwam tot leven alsof hij uit een betovering werd verlost. Hij wendde zijn gezicht af.

‘U... U bent een vrouw,’ zei hij, licht verbijsterd.

‘Scherp opgemerkt, sir,’ zei ze ongelovig.

Hij maakte een geluid in zijn keel, wat klonk als een verbaasde grinnik.

De harts slag die in haar oren bonkte, overstemde bijna haar tegenwoordigheid van geest. ‘Natuurlijk bent u geamuseerd,’ zei ze. ‘Van een laffe gluurder valt niets anders te verwachten dan laag-bij-de-grondse humor.’

Hij schokte, alsof het hem moeite kostte om zijn hoofd niet naar haar toe te draaien. ‘Ik was niet aan het... gluren.’

‘Dus tijdens uw wandeling langs de bergkam hebt u me niet opgemerkt, hebt u uw verrekijker niet gebruikt om vast te stellen dat ik inderdaad een ongeklede vrouw was en bent u vervolgens niet helemaal door het bos naar beneden geklommen om mij te bespieneren?’

Bij elk woord was haar toon scherper geworden en tegen het einde van haar uitspraak had hij in duizend stukjes uiteengevallen moeten zijn. Hij stond echter nog stevig op zijn benen, zij het een beetje verward. Hij gooide zijn hoofd in zijn nek en lachte zacht.

‘Dat klinkt als een hoop moeite, alleen om een ongeklede vrouw te zien,’ zei hij. ‘U bent heel charmant, miss,’ voegde hij eraan toe, ‘maar er is niets wat ik nog niet eerder heb gezien.’

Haar wangen gloeiden alsof ze een klap had gekregen.

‘Waarom staat u daar dan nog steeds?!’ riep ze uit, gevolgd door een zachter: ‘O.’

Haar geschrokken zucht deed hem weer naar haar kijken, net op het moment dat er met een frisse windvlaag iets doorschijnends op hem af vloog. Vervloekt. Haar extravagante onderkleding, zo fijn als spinrag, werd meegevoerd door de wind.

‘Verdorie.’ Ze sprong naar voren en legde met een klap haar hand op een overgebleven kous. Ze wierp een snelle blik opzij. De man kwam vanuit zijn hurkzit overeind met haar onderjurk in zijn vuist,

alsof hij die als een grote kat uit de lucht had gegrist. Vervolgens keek hij naar haar pantalette – dat was in een struik terechtgekomen, en het moest wel haar pantalette zijn, want er zaten zachtroze linten aan die pikant op en neer dansten.

‘Raak dat niet aan,’ bracht ze hijgend uit.

Hij hief zijn armen boven zijn hoofd. ‘Ik zal het niet aanraken.’

Haar onderjurk wapperde in zijn hand als een witte vlag.

‘U zou nu echt weg moeten gaan,’ stelde ze tandenknarsend voor.

‘Absoluut,’ stemde hij in. ‘Hoe pak ik dit aan?’

Hij draaide zich om, leek de dichtstbijzijnde boom te onderzoeken en bond toen behendig haar onderjurk aan de stam vast met de sierlijke lintjes.

‘Voilà,’ zei hij en hij spreidde zijn vingers. ‘U zult me nooit meer zien.’

Zonder een blik achterom te werpen liep hij met snelle stappen het bos in.

‘Ik ben bijna weg nu,’ riep hij nog voordat zijn elegante gedaante om de bocht verdween.

Ze bleef over het rotsblok gebogen zitten, nauwelijks in staat om de schrik, die zich als een brok in haar keel genesteld had, weg te slikken. Het pad bleef leeg en het bos stil, alsof de man er nooit was geweest. Hij was echter heel echt geweest. Zijn zwervende blik had een verhit spoor over haar lichaam getrokken. Ze had geweigerd om haar borsten te bedekken. Hij had haar toch al van top tot teen gezien en het zou hem waarschijnlijk genoeg hebben gedaan als zij zich in allerlei bochten had gekronkeld.

Uiteindelijk raapte ze haar bril op. Die had de val overleefd en was nog ongeschonden. Ze zette hem op en meteen kon ze Castle Applecross weer duidelijk zien op het plateau aan de overkant, de oude stenen torens scherp afgetekend tegen de heldere hemel. Ze was nogal ver van huis, zo aan de andere kant van het loch. Plotseling bruiste ze weer van energie en ze maakte haastig haar onderjurk los van de boom. Voilà, wat een mooie strik had die engerd gemaakt! Zou het veilig zijn om naar huis te lopen? Hij zou in de braamstruiken op de loer kunnen liggen en alsnog toeslaan. Ze keek weer naar het kasteel, de afstand over het kabbelende wateroppervlak was onge-

veer achthonderd meter. De beslissing was snel genomen: ze verkoos het risico van het water boven het risico van de man. Ze legde haar onderjurk weer neer bij het rotsblok en trok in plaats daarvan haar omslagdoek onder haar jurk vandaan, wikkelde die om haar hoofd en zette hem vast met haar hoedenspeld. Ze gaf een verontschuldigend klopje op de dikke pil van Vergilius. ‘Jou zal ik later ophalen.’

Het loch omvatte haar lichaam als een grote koude vuist.

Toen ze de kustlijn onder het kasteel op wankelde, brandden haar armen en dijen van vermoeidheid. Het plateau sloot het strand af als een beschermende muur, dus nam ze even de tijd om op adem te komen. Gehuld in niets dan haar omslagdoek haastte ze zich de afbrokkelende treden op die haar voorouders ooit in de zijkant van de rotswand hadden uitgehouwen. Overwoekerde groentebedden en een vervallen huisje trokken als een waas aan haar voorbij terwijl ze naar de kasteelmuren rende. Ze glipte door de zijingang de schemerige wijnkelder in en haastte zich de door spinnenwebben omgeven wenteltrap op, één verdieping, twee, drie. Op de laatste overloop duwde ze met haar schouder tegen de bediendendeur, zodat die openging en ze haar kamer in tuimelde.

Er klonk een gil.

MacKenzie drukte een vuist tegen haar borst en staarde met wijd opengesperde ogen naar Catriona alsof ze een van de kasteelgeesten was. ‘Milady. Ik schrok me wild.’

Catriona liep op gevoelloze voeten langs haar heen naar de schommelstoel, waar Schotse geruite wollen dekens overheen gedrapeerd lagen. Ze ging zitten en kroop onder de dekens terwijl haar voormalige kindermisje, dat hen nu als huishoudster diende, haar met een hand op haar stevige heup gadesloeg. Na dertig jaar in dienst van de familie Campbell was MacKenzie gewend aan wat excentriek gedrag, maar rondlopen in niets anders dan een omslagdoek was een nieuwe, onaanvaardbare ontwikkeling. *Sorry, MacKenzie*. Het loch oversteken met het extra gewicht van natte onderkleding zou nogal roekeloos zijn geweest.

Voordat MacKenzie naar haar kleren kon vragen, vroeg Catriona: ‘Weet jij of de graaf een nieuwe jachtopziener in dienst heeft genomen?’

MacKenzies verbaasde uitdrukking veranderde in bezorgdheid. ‘Een nieuwe jachtopziener,’ herhaalde ze met haar zware Schotse tongval. ‘Ik had me niet gerealiseerd dat u de oude Collins had ontslagen.’

Catriona schommelde in de stoel. ‘Dat zou ik ook nooit doen.’

Haar vader ook niet, nu ze erover nadacht. Waarom had die man dan een verrekijker bij zich?

De huid van haar gezicht was gevoelloos. De zeshoekige kamer boven in de zuidelijke toren was, ondanks de dikke wandtapijten en de royale Perzische tapijten op de vloer, nooit warm geweest en de schrik dat iemand haar gezien had, bezorgde haar nog steeds rillingen.

‘U moet haast maken,’ zei MacKenzie met een knikje naar het koperen bad voor de haard. Stoom kringelde traag omhoog, de koele lucht in. ‘De gast van de graaf is gearriveerd.’

‘Wat? Nu al?’

De klok naast de kamerdeur gaf aan dat het nog geen drie uur in de middag was.

MacKenzie tuitte haar lippen. ‘Hij is vroeg aangekomen. Nogal slechtgemanierd, als ik zo vrij mag zijn om dat te zeggen. Iedereen is erdoor in de war. Maar het bad staat voor u klaar.’

‘Wat een pech,’ mompelde Catriona. Een plotselinge verandering in haar schema maakte haar altijd misselijk, zelfs op haar beste dagen. ‘O,’ zei ze toen. ‘O nee. Lieve help.’

Ze voelde zich zo zwak dat het leek alsof haar hart stilstond. ‘Maakt u zich geen zorgen,’ klonk de stem van MacKenzie vanuit de verte. ‘De graaf is net terug, hij is bij de Middletons geweest. Ze gaan scheiden, de Middletons, hebt u het gehoord? Maar de graaf is terug en hij zal de jonge man tot het avondeten vermaken. Er is niets aan de hand.’

Dat kon MacKenzie gemakkelijk zeggen, want zij wist niets over de vreemdeling bij het loch.

‘Hij had een rollende r,’ kreunde ze. Ze begroef haar gezicht in haar handen. ‘Wat een ramp.’

‘Als u nu gaat baden, zult u mooi op tijd klaar zijn,’ zei MacKenzie op de rustgevende toon die ze gewoonlijk aansloeg tegen de zieken.

Catriona keek naar haar op en voelde zich duizelig worden. ‘Heeft onze gast na aankomst een wandeling gemaakt?’

De rekensom had maar één uitkomst: de kans dat er op dezelfde dag twee vreemden in het afgelegen Applecross waren, was zeer miniem. Als ze niet zo geschokt was geweest en niet zeker had geweten dat hij om zeven uur zou arriveren, dan had ze daar echt in geloofd.

‘Ik weet niet of meneer is gaan wandelen,’ zei MacKenzie. Ze opende de bovenste lade van het dressoir naast de open haard en haalde er een stapel handdoeken uit. ‘Toen Mary me vertelde dat hij aangekomen was, heb ik het bad voor u klaargemaakt en uw kleren klaargelegd.’

Terwijl MacKenzie haar de rug toekeerde, stond Catriona op, liet de vochtige omslagdoek vallen en klom in het warme bad.

‘Wat voor man is hij?’ Ze dwong zichzelf de vraag te stellen.

MacKenzie legde de handdoeken op het voetenbankje naast het bad en rechte zacht grommend haar rug. ‘Ik heb hem niet gezien,’ zei ze. ‘Mary zei dat hij een koffer vol wijn heeft meegebracht, die hij helemaal alleen uit het rijtuig heeft gedragen.’

Ze had vragen over de man moeten stellen toen de graaf had aangekondigd dat ze een gast zouden krijgen, maar ze was zo gefrustreerd geweest door het nieuws dat ze dat niet had gedaan. Ze wist dat hij een expert was op het gebied van de hoogontwikkelde cultuur van de Feniciërs uit de Levant, de berg Libanon om precies te zijn, en hij had onder meer verschillende semesters lessen gevolgd in Cambridge. Hij was een van de vele internationale wetenschappers die geïnteresseerd waren in een uitwisseling met academici van Oxbridge, en blijkbaar precies de persoon die de graaf van Wester Ross nodig had om te helpen bij het catalogiseren van een aantal van de oosterse artefacten in Oxford. Voilà. Wat als hij *wallah* had gezegd, dus in het Arabisch, in plaats van het Franse *voilà*, en zij hem in het heetst van de strijd verkeerd had begrepen? Het kwartje had eerder moeten vallen. Wallah, u zult me nooit meer zien. Nou ja, dat zouden ze nog wel zien.

‘Wat een dag,’ zei ze toonloos.

‘Over een half uur kom ik terug om u te helpen uw haar op te

steken,' zei MacKenzie. Ze liep naar de deur terwijl ze licht trok met haar been, iets wat ze eerder zeker niet had gedaan.

Catriona dacht hierover na terwijl het geluid van MacKenzies stappen vervaagde, even afgeleid van het schandaal waarin ze bijna verwickeld was geraakt.

Terwijl haar vader tijd en aandacht besteedde aan het ontvangen van academische gasten, brokkelde het kasteel om hen heen langzaam af, onkruid veroverde het terrein en de mensen die verantwoordelijk waren voor het onderhoud van alles werden steeds meer getergd door hun eigen kwalen. Een poging tot de verkoop van een stuk land aan de naburige baron Middleton in het voorjaar was mislukt, terwijl dat voor minder druk op de portemonnee van de Campbells had kunnen zorgen. Geen wonder dat de nagels van haar duim zo kort waren afgebeten. Als het erop aankwam, was het de verantwoordelijkheid van de graaf en haar om Applecross te leiden, maar ze waren er allebei even slecht in om de rentmeesters en accountants aan te sturen. Meestal probeerden ze deze vorm van verwaarlozing te rechtvaardigen door zich te beroepen op hun geniale denkvermogen. Wie had er tijd om grootboeken bij te houden als je je in plaats daarvan kon bezighouden met het overbrengen van kennis of de inzet voor vrouwenrechten? De laatste tijd was ze echter niet zo geniaal. Op haar bureau, onder het raam, stond een hele stapel boeken. Ze had die al van het begin tot het einde doorgenomen om inspiratie op te doen. Hoewel ze samen met de graaf van Wester Ross al talloze artikelen had geschreven, had ze eigenlijk het liefst eindelijk een boek onder haar eigen naam willen uitbrengen, over een onderwerp naar keuze, maar waar het blad vol van passie had moeten zijn, was het nog steeds bijzonder wit. Schrijven zonder passie was als water uit een steen knijpen. Er waren weken voorbijgegaan, maar het ontbrak haar nog steeds aan inspiratie. Ze had geen hoogstaand excuus meer om Applecross in verval te laten raken.

Ze pakte de drijvende spons en ging ermee over haar armen en hals. Haar schaamteloos bekeken borsten gaf ze een extra grondige schrobbeurt. Ze was niet echt klein of wulps, maar haar borsten waren aanzienlijk in verhouding tot haar postuur. De juiste jurken

konden dit verhullen. Nu was er een man die het wist. Het vuur in de haard weerspiegelde zich in de zilveren knopjes van de piercing in haar linkertepel. Had hij het intieme sieraad opgemerkt?

Even bleef haar hand hangen op de natte, warme welving van haar borst. Ze ademde uit en stak haar hoofd onder water.

Haar dikke zwarte haar was nog vochtig toen ze een uur later naar de beneden liep. Ze had haar haar zo strak opgestoken dat haar hoofdhuid pijn deed, maar ze voelde het nauwelijks. Het moment van de waarheid was aangebroken. Bij het geluid van mannenstemmen die uit de studeerkamer van haar vader kwamen, kromp haar maag ineen. *Glimlach, hoe maakt u het?* Met bonzend hart ging ze de studeerkamer binnen. Haar vader stond links van haar voor de boekenkast aan de muur. Zijn lange gestalte schermde de gast af die aan zijn andere kant stond. Beide mannen hadden hun hoofd gebogen over een open boek dat de graaf in handen had.

Haar vader draaide zich naar haar om en zette met een bekende beweging zijn bril af. 'Ah, Catriona. Wat heerlijk. Ik had niet verwacht je voor het diner te zien.'

'Vader.' Het kwam er dunnetjes uit. De vreemdeling achter de graaf had donker, krullend haar. Hij was nog jong en had slanke, maar brede schouders.

De graaf deed een stap opzij. 'Mag ik je onze gast voorstellen? Ik presenteer je de heer Elias Khoury. Mr. Khoury, mijn dochter, Lady Catriona.' De verbazing van de vreemdeling was voelbaar op haar huid. Haar ogen brandden. Ze wisselden een vluchtige blik uit, alsof elkaar aankijken de kamer zou kunnen doen ontvlammen zoals een klein vlammetje van een lucifer een gasexplosie kon veroorzaken.

Terwijl de stilte voortduurde, keek de graaf van de een naar de ander. Elias Khoury legde zijn rechterhand over zijn hart. 'Milady'

Zijn stem was schor. Die van haar was verdwenen, haar keel werd dichtgeknepen. Op het moment dat hun blikken elkaar kruisten, ging een oude herkenning als een schokgolf door haar buik. Zijn ogen waren als de lucht waar die de Schotse zee ontmoette, een vloeibaar mozaïek van blauw en groen, bezaaid met een gouden

schittering. In hun diepten glinsterde, onmiskenbaar, een vonk. De vonk. Ze was die al eerder tegengekomen, drie keer om precies te zijn, in drie verschillende menselijke vormen. Elke keer had die haar ellende bezorgd. Nu had die haar weer gevonden. In de nieuwe collega van haar vader. Het hielp niet dat hij knap was, gladgeschoren, met een gebruide en gladde teint en een symmetrie in zijn hoekige gelaatstreken die een Da Vinci in verrukking zou hebben gebracht. Het hielp zeker niet dat hij haar ondergoed al had aangeraakt.